

Ret og Skjel, som det maa erkjendes, at de have Krav paa ligeværfør andre Embedsmænd. Jeg har selv gjort Forsøg i saa Henseende, men fik ganske rigtig Afslag, og jeg har derfor i den sidste Tid undladt at benytte den nævnte Vej, i Haab om, at det vilde lykkes inden en altfor lang Tid at faae Pensionslovene igjennem, saaledes at Sagen dermed kunde være endt.

Men naar jeg altsaa ikke har kunnet fyldestgjøre med de Forslag til nye Pensionslove, som foreligge, saa har jeg, naar jeg overhovedet ønskede at bringe denne Sag tilende, maattet spørge mig selv om, hvad jeg da kunde gaae ind paa, hvad jeg ansaae for forsvarligt af de Veie, som man' overhovedet har anvist. Der forelaa jo nu ganske simpelt to Maader at løse Vanskeligheden paa, nemlig den, som Fleertallet har gjort sig til Udtryk for i sit Forslag, og den, som er optagen i Forslaget under Nr. 19 af Mindretallet. Af disse gaaer det første ud paa ved Hjælp af Livrenter at formindske Pensionsbyrden, og det andet ligesvem paa at sætte Pensionsfatterne ned. Jeg har allerede sidste Gang tilladt mig at sige, at jeg ikke kan gaae ind paa dette Sidste og det, fordi jeg har Forstand nok til at sige mig selv, at, er jeg først gaaet ind paa at sætte samtlige Pensionsfatter ned med en Fjerdedeel, saa vil der, selv om jeg senere kommer til den Overbevisning, at man derved er gaaet for vidt, ikke være nogen Mulighed for mig til at faae dem satte op igjen. Jeg vil derhos sige, at, saaledes som Sagen stiller sig for mig nu, kan jeg, uden at jeg dermed vil sige, at der ikke skulde kunne skee nærmere Forandringer i Pensionsloven, dog ikke erkjende, at den Besparelse, som man vil kunne opnaae gennem Pensionsbestemmelserne, har noget Birkeligt at betyde. Jeg vil saaledes henstille til ærede Medlemmer, hvorvidt de maatte finde, at det med de Gager, som vi nu have, er en urimelig Bestemmelse, at en Mand, efterat have tjent Staten i 30 Aar, eller efterat være kommen tilfode i Statens Tjeneste, eller efterat have naaet til en Levealder af 70 Aar, gaaer af med $\frac{2}{3}$ af sin Gage i Pension. Jeg troer det ikke, men

det er dog de større Gager eller de større Pensionsfatter, som udgjøre den allervæsentligste Deel af Pensionsbyrden, idet de 56 pCt. af samtlige Pensionister have tjent i over 29 Aar. Og, mine Herrer, efter hvad jeg gjentagende har tilladt mig at ytre om de forandrede Forhold i selve Administrationen, staaer det for mig som Noget, der grumme sjældent vil kunne naaes, at en Mand i Civiletaten først affediges efter 29 Aars Tjenestetid. Han vil som oftest ikke kunne naae op til denne Tjenstealder, men vil efter al Sandsynlighed blive affediget med omtrent Halvdelen af de Satter, som Pensionsloven nu giver. Naar det, efter hvad jeg tillod mig iforgaars at meddele, maa erkjendes, at Pensionsrettens Indtædelse for Civiletaten for Fremtiden sædvanligvis ikke vil skee før det 40de Aar, saa vil det sees, at en Mand, for at han skal kunne naae op til $\frac{2}{3}$ af sin Gage i Pension, skal blive omtrent 70 Aar, inden han affediges, og jeg troer, at dette ikke kan siges at være den Gjennemsnitsalder, i hvilken Folk trække sig tilbage fra en Birkfomhed, som ikke alene har krævet betydelig Forberedelse, men ogsaa betydeligt Arbejde og Anstrengelse i den Tid, i hvilken de have været deri. Det er eet af de Punkter, paa hvilke man ofte har tænkt sig overordentlig store Besparelser i Pensionsbyrden. Et andet Punkt, som jævnlig har givet Anledning til den Formening, at der kunde spares meget betydeligt, er den Bestemmelse i Pensionsloven, at en Mand selv efter en saa kort Tids Tjeneste som 1 til 2 Aar, ja endog efter een Dags Tjeneste kan faae Pension, og at han allerede efter 10 Aars kongelig Udnævnelse kan gaae over til at faae Halvdelen af Gagen i Pension. Naar man nu betragter dette aldeles uafhængigt af de Forhold, hvorpaa det anvendes, saa er det ganske vist, at det seer noget løierligt ud, men det er ligesaa vist, at, naar man vil tage de 10 Aar, saa betyde de ikke 10 Aar, men for visse Classer af Embedsmænd 16—20 Aar og for andre 20—25 Aars Tjeneste. Man maa nemlig erindre, at ikke ganske faa Mænd maae tjene meget længe i Statens Tjeneste uden at være kongelig ansatte; men, først naar de faae kon-